Ч. 53 Второк 8 (20) Марта 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтовоï.

Рекламациï незапечатані вільні від оплати почтовоï.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскоï“.

Передплата у Львові в Адміністрациï „Ґазети Львівскоï“ і в ц. к. Староствах на провінциï:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Консолїдация чи дезорґанїзация?

Сьвятий спокою, гаразд з тобою! — стара се як сьвіт і правдива приповідка, та мабуть не знайдесь чоловік, котрий би сеï правди не признавав. А друга приповідка знов каже: „Згода будує, незгода руйнує“. Отсї дві приповідки, старі мов сьвіт, годить ся нинї в день 19 марта пригадати, бо як раз нинї заносить ся нїби на то, щоби обі сї приповідки стали ся між Русинами дїлом. День 19 марта має стати ся між Русинами днем помиреня, днем, від котрого на галицкій Руси має настати консолїдация всїх народних сил. Недалека будучність вже то покаже і здаєсь не треба би о тім дальше говорити — чекаймо, скаже хтось може, а тогди аж будемо говорити.

А чи вільно глянути в минувшість? Нам видить ся, що при такій нагоді, як нинїшна не лиш вільно, але навіть і потреба. Отже коли глянемо в нашу історичну минувшість народну, то она покажає ся нам під взглядом внутрїшного спокою і згоди дуже невідрадною; почавши від княжого периоду аж по нинїшний день видимо у нас завсїгди одні і ті самі прояви внутрїшного розладу, незгоди і роздорів. Ми за мало, ба, може навіть дуже мало знаємо свою історию, а ще менше научились оцїняти єï критично та витягати з минувшости науку для теперішности. Були хвилї в нашій минувшости, коли наш нарід міг був станути дуже високо, міг був заняти одно із найперших місць межи другими народами в Европі, але внутрїшний розлад в нїм, внутрїшний неспокій і незгода доводили до того, що він упадав чим раз більше і не лиш наконець упав зовсїм, але ще й стратив майже зовсїм своє почуте народне і аж в найновійших часах зачав поволи відживати, зачав приходити до того почутя народного. Але з тим відживанем народним почали відживати і давнї роздори та незгода. Чи ми научили ся чого з нашої минувшости, з нашої історії? Чи працювали ми від початку нашого відродженя над тим, щоби давне зло вже раз викоріните? — Майже зовсім нї. Кілько разів пробудилась в нас гадка самосьвідомости народної, тілько разів она в нас ослабала, потахала, аж відтак і зовсїм щезла, бо все знаходились між нами люди, що в добрій чи злій вірі убивали в народі ту самосьвідомість і не давали їй обняти як найширші круги.

Хочемо консолїдациï, хочемо згоди — дуже добре; а хто-ж би противив ся тому? Дай Боже, щоби й як найскорше до того прийшло. Але згода і консолїдация настануть аж тогди, коли в цїлім народі настане одна спільна гадка, одна цїль так кріпка і ясна, так жизненна, що зможе сполучити з собою всїх, хочби й найбільших противників політичних. Такою ідеєю не може бути, по нашій гадцї у нас в Галичинї щось иншого, як лиш ідея национальности, ідея рускости і на тій лиш підставі могла би у нас настати дїйстно якась згода, могло би було прийти до консолїдациï всїх сил. До того треба нам було вже від давна стреміти та не чекати аж на день 19 марта 1894 р. Правда, робило ся в сїм напрямі богато і здавало ся остаточно, що Русини в Ґаличинї вже дїйстно сконсолїдують ся і приступлять до спільної роботи. Ідея национальна була вже скристалїзувалась і знайшла вираз в проголошенїй в соймі краєвім проґрамі та в проґрамі принятій і оголошенїй „Народною Радою“. Чому-ж отже не консолїдувати ся, чому не працювати в згодї на підставі сеï проґрами? Хибаж она була в чім не ясна, за широка або за вузка? Коли так, то можна єї було справити, розширити або звузити. Але під одним взглядом, під взглядом национальним, була она така, якою не може бути ніяка инша проґрама народно-руска, коли не має довести замість до консолїдациï — до дезорґанїзациï народних сил.

Як би й не випали нинїшні ухвали мужів довіря, скликані кількома послами рускими з пос. Романчуком по переду, то ми не сподїваємось з того нїчого доброго для руского народу. Анї славяньскість, анї віра батьків, анї відпорне становище — то не ідеї, то не засади, на котрих може заводитись згода і консолїдация в народі; то добрі средства до якоїсь тактики політичної, але не до одушевленя цїлого народу, до піддержаня і скріпленя в нїм сил до оборони свого істнованя.

Хочемо робити згоду? З ким? Русини з Русинами? На то згоди не потреба. Поставили-сьмо собі раз проґраму і сказали-сьмо, що єсьмо Русинами і хочемо працювати для руского народу, то й досить; хто тої самої гадки, той з нами, з тим не потребуємо робити нїяких угод, тим менше приватних, котрі нїкого не можуть обовязувати. Коли-ж ми, яко Русини робимо з кимсь угоду, чи умову, чи якусь згоду, то можемо єї робити хиба з тим, хто нам відмавляв нашого права до істнованя і розвиваня ся яко зовсїм окремий нарід, а коли так дїйстно єсть, то суть тут лиш дві евентуальности: або ми, Русини, скапітулюємо і зречемо ся свого права народного, або противна сторона так само скапітулює і перестане неґувати Русинів, заявить ся Русинами

---

3)

Нурмагаль.

Всхідна казка. — Люï Галле.)

(Конець).

Далеко, як лиш оком можна заглянути, легкий вітрець хитав величезні дерева, посипані запашними цьвітами і овочами; під зводом їх зелених галузий котились сріблисті води і сьпів птахів наповняв воздух чудовими мельодиями. Залита сьвітлом доріжка вела від хатини ку берегу, за котрим над рікою і в самій рїцї немов зьвизди горіли міріяди огників....

— Дуже гарно! — прошептав султан в одушевленю.

— Дуже гарно, а тимчасом то нїчо! — відповів поет. — Представ собі, що все те змінить ся в одній хвили, сьвітло померкне, настане тьма і ти лучше почуєш чар сеї години, повнїйше налюбуєш ся тишиною ночи.

— Де я? — тремтячим голосом кликнув одушевлений султан.

— Ти у зьвіздаря Джамі, і то, що бачиш, вічо більше, лиш дїйстність, котру ти сам прикрашуєш у всї цьвіти фантазиï. Я лиш і хотів тобі, царю, доказати, що нїхто не може зрівнати ся богацтвом і силою з тим, хто, як ти сеї хвилї, зі спокійним серцем і ясною душею, любуєш ся цвитучою землею і лискучою водою, осушивши кілька чарок правдивого шіразского вина.

— Вина! — слабо промовив Абу-Саід, котрого заморочена сьвідомість готова була пробудити ся і взбурити ся.

— А вже-ж, вино, — признав ся Джамі. — Єсли ти хочеш, щоби я заплатив житєм за гріх, що єго присилував я тебе зробити, то чим ти заплатиш менї за приємність, котру я тобі даю?

Глубоко задуманий Абу-Саід не відповів нїчого. Джамі знов відозвав ся словами:

— Почекай, ти бачив лиш землю, я покажу тобі сейчас небо.

В той час, як Джамі шукав у пивници нову фляшку, оставлену на потребу, султан на хвилю лишив ся сам. Він дальше дивив ся на ясну раму отворених дверий і нараз почув недалеко від них тріск ломаного галузя.

Абу-Саід звернув очи в ту сторону, де розляг ся тріск, дико крикнув і попробував встати. Але отяжівші ноги вимовили службу. В дверях, облита сьвітлом місяця, стояла біла женьска фіґура. Глубокі, повні туги очи стрітились з єго поглядом. Потім привид, легкий як туман, шез.

На крик Абу-Саіда прибіг Джамі.

— Що тобі, великий царю?

— Там, там.... женщина! Ти бачив єï?

— А вже-ж. То Дурга, моя сестра.

— Нї, се не єсть Дурга; се та, що я єï убив.

Абу-Саід тремтів на цїлім тїлї, а на прикушених зубами губах виступили нараз каплї крови.

— Дурга!

— Нї, Нурмагаль!... Нурмагаль!...

Хмаринка набігла в тїй хвили на місяць і султанови здалось, немов чорна завіса затягла єго очи.

— Все темнїє! Все щезає! О Нурмагаль!... Нурмагаль!...

І слези покотились по блїдім лици Абу-Саіда

— Слухай, Джамі, тобі одному удалось вирвати мене з омертвіня, тобі одному я повірю мою тайну. Я не хочу знати, якими чарами відкриваєш ти менї невидиме. Але єсли та, котру я що тілько бачив ту, жива, то якою непонятною силою приняла она на себе подобу тої, котру я убив. Я любив, боготворив Нурмагаль!... Єï личко сияло чистою красою весняного неба; з єï румяних губ пив я божеске вино любови; єï очи були глубші від змінливого моря, а в золотистім волосю мерехтїли зьвизди, коли легким рухом она розпускала їх по білих плечах. Єï шукають тепер по палатї, не здогадують ся, що з нею склало ся, не сьміють навіть підозрівати, яка дїйстна причина моеї туги.... Чи ти знаєш, Джамі, чому я ненавиджу цїлий сьвіт, чи ти знаєш, чому я стрілами стріляю в перехожих, чому я хотів би мати власть — одним словом, одним рухом знївечити і небо і землю і людий і самого себе?

і схоче з ними спільно ділати, а що можливе лиш тогди, коли она стане на тій програмі, яка — як ми то вже сказали повисше — знайшла вираз і в Соймі і в ухвалі „Народної Ради". Що на се послідне не заносить ся, то видко з того, що тій другій стороні ані в думці не було капітулювати і она відразу знеґувала згадану народно-руску програму; противно, видко, що скорше готові скапітулювати ті, що свого часу не лиш укладали ту програму, але навіть єї приголошували. Длячого они тепер готові капітулювати, не знаємо — але певно, що не для добра руского народу. Будучність то певно покаже, може навіть і не дуже далека.

Правда, можлива ще одна евентуальність, не конче честна, що одна сторона думає другу перехитрити, бо знаючи обставини не можемо вірити в щирість нинїшних заходів. Ну покаже ся, котра буде хитрійша. Щирим же Русинам дбаючим дійстно о честь і добро свого народу, не остане ся нічого, як зробити так, як колись свого часу зробили ті, що сказали: „Буде добре й під Турком жити", з тою лиш ріжницею, що не покидатись рідного краю а щиро і дальше працювати для добра народу не зважаючи на то, що хтось готов що хвиля робити новий заколот. Остаточно покаже ся, кому більше лежало добро народу на серци.

Рух в руских товариствах.

З Теребовлі пишуть нам: Дня 27-ого лютого с. р. урядило товариство тутешне „Руска Бібліотека" вечер музикально-вокальний з відчитом в честь 50-тих роковин смерти пробудителя Руси галицкої, Маркіяна Шашкевича. Вечер удав ся сьвітло так зі взгляду на участь публики, як і само виконанє програми. Публика, особливо інтелїґенция, так місцева як і замісцева явилась численно; селян і міщан явилась громадка невелика. Вечер отворив теплим словом о. Іван Залуцкий, парох і декан теребовельский. Часть вокальну виповнили: хор денисівский, котрий складав ся з хлопців, заступлений лиш в басах і тенорах дорослими; гра на фортепяні панною Єзерскою, дочкою катихита з Золочева і гра на фортепяні з скрипкою (ученици консерваториї Монаскої) і п. Гп. Беднарского, учителя молодшого з Кобиловолок; та сьпів сольо п. Ковальского також учителя молодшого з Кобиловолок.

Виконане все було знаменитє. Хор денисівский дав ширшій публиці налюбуватись піснями нашими народними, котрі на загальне бажанє мусіли позапрограмово одну за другою сьпівати. Панна Єзерска показала ся артисткою рутинованою добре в грі на фортепяні, а найкрасше випав дует скрипки з фортепяном. Оплескам не було кінця і на усильне жаданє виконали п-і Б. і п. Б надпрограмово композицию другу. При виконаню годі було рішити ся, кому належить ся пальма першеньства. П. Беднарскому радили відтак гості, щоби не марнував свого таланту, а старав ся дістати ся до консерваториї — таке враженє зробила его гра. Декламацию виголосив о. Ів. Гарматій, сотрудник з Настасова: „Псальми Русланові". О. Гарматій має свою славу яко декляматор, тож добре віддана деклямация „Псальмів" дала пізнати всім вповні їх красу. Другу часть програми розпочав о. Цурковский, парох з Настасова, відчитом, котрий був знаменито оброблений і виголошений і зробив на публиці глубоке враженє.

Сьвітлість вечера піднесла і та обставина, що взяли участь всї круги інтелїґенциї місцевої, представителї всїх властий. Вечер відбув ся в сали маґістратскій, котра була хорошо пристроєна, а котру бурмістр посол др. Ольпіньский відступив на вечер сей даром.

По вечері відбув ся комерс в касині, на котрім взяла участь інтелїґенция вся, котра була і на вечерку. Як вечір так і комерс відбули ся сьвітло. Оживленє і одушевленє було загальне. Тоасти відповідні підносили ся з обох сторін, як від Русинів так і Поляків. Підносили тоасти: оо.: Тимус, Залуцкий, Цегельский, Цурковский, староста Василевский і др. Ольпіньский. Зі сторони Русинів найзамітнїйший був тоаст о. Цурковского, виголошений по тоасті др. Ольпіньского, котрий вніс був тоаст на здоровє жени пок. Маркияна. Що вечір опровадив ся в одушевленю і поважно, тому подав найкраще сьвідоцтво на відходнім п. староста, котрий виразив признанє своє о. Цурковскому за его відчит і красну бесїду тоастову.

При нагоді сїй заряджено також складку на театр і узбирано лепту зі спільних жертв. Словом комітет справив велику приємність для публики і вивязав ся з своєї задачи ку загальному всїх вдоволеню. Головою комітету був декан о. Залуцкий, п. Стебельский, оо. Цегельский, Тимус і Воляньский. Доходу приніс вечір 80 зр.

Участник.

Перегляд політичний.

Депутация всїх ректорів університетів була онодги у президента міністрів кн. Віндішґреца, у міністра просьвіти і мін. фінансів і представляла їм потребу управильненя платнї професорів університетских. Ректори постановили також внести петицию до Ради державної.

З Берлина доносять, що тепер по скінченій сесиї парляментарній мають настати в найвисших становищах важні зміни. Пішла чутка, що навіть канцлер Капріві має уступити.

На границі чорногорскій прийшло дня 16 с. м. до кровавої бійки межи Альбанцями а Чорногорцями, в котрій убито богато людий а ще більше поранено. Правительства чорногорске і турецке розвели строге слїдство в сїй справі.

Новинки.

Львів дня 19 марта.

— **До Ради повітової у Львові** з групи сїльских громад вибраний при доповняючім виборі о. Григорий Гіряк, парох з Винник.

— **Доповняючий вибір** одного члена Ради пов. в Городенци з сельских громад відбуде ся дня 20 цьвітня, а члена з більших посїлостий 23 цьвітня с. р.

— **Концерти в честь Шевченка.** Гімназияльна молодїж в Самборі урядила дня 15 с. м. в сали гімнастичній концерт в честь Тараса. Замітний був відчит ученика 6-ої кляси Романа Сембратовича. Публика зібрала ся досить численно на концерті. — Віденьска „Січ" обходила та-

---

Тому, що в хвилину безумної заздрости, побачивши в очах Нурмагаль ніжний погляд, звернений на другого, на одного з моїх слуг, я в ночи заволік єї на верх, на башту. Там я обжалував єї і не бажаючи чути ніяких оправдань, убив. Блїда, окровавлена лежала она у моїх ніг, надармо з молитвою простягаючи до мене свої прекрасні руки. Я загорнув єї в ковер і не вагаючись, без жалю кинув єї в пропасть. Слїпий я, безумний!... Ах, от она! Я бачу єї, бачу....

— Нї! Там нікого нема, запевняю тебе.

— Так се привид!

— Но, випий ще того вина, привиди щезнуть і знов являть ся веселі картини.

Абу-Саід послухав єго. І знов рожевий туман окружив єго, в очах потроха темніло; єго задушевне бажанє сповнилось, видимий сьвіт перестав для него істнувати. Він пізнав забуте, спокій, сон...

Закривши в солодкім упоєню очи, він бачив новий сьвіт: воздушні замки, легкі як паутина, тїнисті сади з кристальними водограями, а серед тих чарівних творів, серед цьвітучих дерев по доріжках, обрісших мохом, в котрім роса сьвітилась брилянтами і смараґдами, блєстїли хрущики, переходили женщини, всї подібні до Нурмагаль, а всї мимо того неоднакі.

Абу-Саід бачив єї в тисячах образів і все она, усьміхаючись, дивила ся на него. Він не відчував уже, що заподіяв проступок; щаслива втома запанувала над усею єго істотою.

IV.

Замітивши, що Абу-Саід спить, Джамі вибіг з хатини. Дурга, смутна, стояла там.

— Нещасна, чому ти крила ся зі своїм іменем? Чому не сказала менї нічого? Я збавив би тебе від сеї страшної стрічи. Він бачив тебе, пізнав, назвав і Нурмагаль!

Молода женщина плакала і тремтїла на всїм тїлї.

— Я розумію, що єго притомність страшить тебе. Але не плач! Відійди звідси! єсли він найде тебе ту, що він подумає, що вчинить? Втїкай від небезпечности, втїкай!...

— Нї! — рішучо примовила Нурмагаль.

— Ну, то я убю єго! Ти, може, того хочеш?

Нурмагаль кинулась до него і вирвала з єго рук кинжал, котрий він виняв з похви.

— Лиши менї. Дай менї то оружіє! Сам же утїкай, утїкай! Я так хочу! Сховай ся до завтра!

Нїколи не говорила она таким приказуючим тоном, нїколи очи єї не горіли таким ярким і пристрастним блеском.

Поет, задумавшись, помалу пішов на берег, а Нурмагаль з сильно бючим ся серцем увійшла в хатину, де спочивав султан.

. . . .

Коли Абу-Саід пробудив ся, на всході небо приняло відтїнок опалю. Він відкрив помалу очи і не піднимаючись з подушок, підложених поетом під єго голову, слабим голосом прикликав Джамі.

Джамі не відповів, але перед султаном мелькнула тїнь, маленька ручка поставила на інкрустований стіл чарку з запашною кавою, що димила ся парою і обернувши голову, Абу-Саід побачив склонивше ся над ним прекрасне лице Нурмагаль.

Абу-Саід скоро підняв ся, готовий кинути ся до неї, але потім нараз, не мов одубів притомности сеї спокійно споглядаючої женщини, і прошептав:

— Ти!... Нурмагаль?...

— Царю, я твоя раба, як і мій брат Джамі.

— Джамі не твій брат!

— По щож менї обдурювати тебе?.. Атже ти не знаєш мене!...

— Не знаю тебе... Нурмагаль?

— Чому ти повтаряєш се якесь чуже імя? Чому так гнївно дивиш ся на мене?

— Присягни менї, що Джамі твій брат.

— Присягаю, що Джамі мій брат.

— Рідний син твоєї матери?

— Можна бути братом і сестрою не по крови лише.

— Ти любиш Джамі?

— Коли кажу, що він мій брат, чи сим не кажу я, що і люблю єго? Великий царю, чому ти так розпитуєш мене? Я говорю правду.

— Але не всю...

— По щож тобі знати єї?

Абу-Саід довго дивив ся на неї; під єго ласкавим поглядом Нурмагаль чула, що тратить сили. Він ступив крок до неї, простягнув руку, але мимовільний страх остановив єго. Він повторив тремтячим голосом:

— Ти... ти Нурмагаль?

— Я сказала тобі, хто я.

— Ти Нурмагаль, котра любила мене, котру я любив, котру я убив!...

— Єсли та, котру ти убив, умерла, то дай їй вічний спокій.

— А!... Ти Нурмагаль!

І як би сумніваючись еще і страстно бажаючи пересьвідчити ся, Абу-Саід кинув ся на неї, обняв одною рукою теряючу память Нурмагаль, другою розірвав тонку ткань одежі і побачив на нагім тїлї рожевий знак, шрам від завданої ним рани.

— О, се ти! ти!... — з безумною радостию

кож память Тараса вечерницями дня 12 с. м., на котрих явило ся її значнє число запрошених гостей. Зібраних повитав голова товариства, студент медицини В. Павлюк, і вказав на заслуги Тараса. Відтак сьпівав хор „Січи“. По офіцияльній части слїдувала забава. При сьпіві і бесїдах і — пиві забава тревала до пізна в ночи.

— **В X. корпусї** (перемискім) зайдуть такі зміни: 4 бат. стрілцїв приходить з Тарнова до Перемишля; 9. полк піхоти (стрийский) з 3 баталїонами з Ярослава і Радимна до Перемишля, а 10 полк піхоти (перемиский) з Перемишля до Ярослава і Радимна; 40 полк піхоти (ряшівский) з Ряшева і Дембиці з 3 баталїонами до Ярослава, а 90 полк піхоти з Ярослава (з форту Линовиці) 2 баталїони до Ряшева а один до Дембиці. — Полк уланів ч. 6., стоячий залогою в Перемишли, буде перенесений до Ярослава, Переворска і Жукова; а 4. полк уланів з Ярослава до Перемишля, Радимна і Краківця. Всї ті переміщеня з виємкою 4 баталїону стрілцїв, котрий буде відбувати маневри з 10 корпусом, мають наступити по маневрах.

— **Степень докторів всїх наук лїкарских** на університетї в Кракові одержали Русини Теофіль Евгеній Гвоздецкий родом з Борусова і Лев Сохацкий з Кривого.

— **Презенти** на парохії одержали оо.: Григ. Прихитко на Верещицю, Ів. Крижановский, на Берлоги, Корн. Мандичевский на Турівку, Володим. Петрушевич на Калуш, Теоф. Щуровский на Липівцї, Григ. Содомора на Маркову, Корн. Скоморовский на Новосілцї Вас. Курдидик на Лиснечі, Алекс. Кобриньский на Крилос, всї в епархії львівскій.

— **Рускиий Сокіл.** Вчера 18 с. м. посьвятив о. К. Яримович комнати руского Сокола, котрі містять ся в каменици, на Підвалю ч. 7 на долї. На посьвяченє явило ся кількадесять осіб, між ними дві панї. Було богато мови о тім, що Сокіл не повинен зважати на партиї, тілько всїх мати за рівних і всїх учити карности. Щоби не дати нікому причини до нарікань, Сокіл рішив навіть уживати в своїх письмах етимольоґічної правописи, хоч устав друкований фонетикою. Коли справдї таке дрібне, хоч характеристичне уступство основателїв в користь львівских Рутенцїв зможе зібрати в товаристві як найбільше число членів, а що більше, задержати їх, то ми готові приписати йорчикови і йори чарівну силу, але притім готові і усьміхнутись на вид тих щасливцїв, котрим так мало потрібно до вдоволення, щастя і згідного житя... Бажаємо щиро Соколови, щоб єму се дрібне уступство принесло як найбільше користи.

— **Громада Вислок,** в судовім повітї Буківскім, купила на власність вислоцкий обшар двірский, загального простору 2.400 моргів. Ініциятором сего потїшаючого дїла громади був місцевий парох о. Роман Чайковский, котрому треба завдячити, що его трудами і заходами удало ся купно успішно довести до кінця.

— **Справа маєтностий підгаєцких** вже покінчена. Як звістно купив був минувшого року від товариства обезпечень в Кракові цїлий підгаєцкий ключ др. Чижевич. Тепер продав др. Чижевич село Угринів віцемаршалкови підгаєцкої Ради повітової п. Зарембі; села Лису і Рудники п. Дупиновн Козицкому, а решту Підгаєччини задержав для себе.

— **Лїцитация шістки.** Панна Н. зі Слободи рунґурскої хотїла дістати ся до Коломиї, але спізнила ся до поїзду і кіньми здогонила зелїзницю аж в Рунґурах, в хвили, коли вже поїзд мав відїздити. Як би був п. Р., що їхав поїздом, не отворив скоро дверей, була би мусїла панна Н. їхати серед зливи возом до Коломиї. Замість подяки, зажадав п. Р. шістку на польске товариство: „Школа народна“. Панна Н. сейчас заплатила 10 кр., котрі пущено межи насажирами в ваґонї на лїцитацию, хто дасть більше. Курс тої шістки підніс ся дуже в дорозї до Коломиї, бо заким приїхала до сего міста, шістка зросла на суму 4 зр. 47 кр. Ті грошї віддав п. Р. на згадане товариство. Ми навели сей веселий випадок для прикладу, як то нераз жартом і без нїчиєї кривди, добровільно запомагає ся добру річ. Кілько би то можна приспорити гроший нашому театрови і т. п., як би так ми при кождій нагоді памятали о патріотичних і добродійних цїлях! В спосіб веселий, сердешний і нїкого не ображаючий зібрано би крейцар до крейцара і вийшла би з того поважна сума, з котрої був би великий капітал.

— **По американьски.** В Буффальо суджено дня 17 м. м. якогось Гарріяса, обжалованого о те, що обрабувавдва уряди почтові. Введений до салї судової, Гарріяс удав хорого і просив, щоби єму було вільно вийти на хвилю до комнати тоалетової. Суд не мав нїчого против тому. Тимчасом по малїй хвилинї вбігає Гарріяс з тої комнати з револьвером в руцї, кричить: „руки в гору“, тим наполохує всїх судів так, що послушно підносять руки, а сам спокійно виходить за двері, замикає їх на ключ по другій сторонї і забирає ся в сьвіт за очи. Заким двері отворено, Гаріяср був уже за — горами.

— **Два убийства.** З села Чортівця в повітї городеньскім пишуть нам: В нашім селї до двох тижднїв двоє людий згинуло неприродною смертю, а іменно від убийства. У дворі служила молодиця Мария Вігач, мати 4-лїтної незаконної дитини. Она не мала доброї слави і її також сего року лучила ся пригода.... Дводневу дитину, хлопчика, завинула в чорну плахту і в пивници вдушила, привалївши дитину дошкою і тяжким каменем. Єї увязнено і відвезено до Обертина. Чотиролїтна дитина єї лишила ся без найменшої опіки на ласку людий. — Друге убийство заподіяв 27-лїтний Іван Боднарук на своїй мачусї Пасти. Оженивши ся перед роком, Іван мешкав з родичами в однїй хатї. Але як то часто буває, мачуха не могла згодити ся з пасербом, а тим менше з его жінкою, тож невістка по кількох місяцях вернула до своїх родичів, а Іван дальше господарив при вітци, хоч сварнї не уставали. Коли-ж дня 14 с. м. вечером як звичайно розпочала мачуха суперечку, ударив Іван єї пястуком в голову а відтак схопив за горло і чотирма ударами в груди положив конець сварнї і — мачусї. На питанє: на що убив матїр, сказав, що в злости не знав, що робить; притім плакав, але, як здає ся, не за мачухою.

Господарство промисл і торговля

Львів 14 марта: пшениця 6·30 до 7·30; жито 5·20 до 5·75; ячмінь броварний 5·90 до 6·50; ячмінь пашний 4·75 до 5·—; овес 5.25 до 6·—; ріпак 11·— до 12·—; горох 6·— до 13·—; вика 7·— до 8·—; насїнє льнянне —·— до —·—; сїмя —·— до ——; біб —·— до —·—; бобик 5·— до 5·75; гречка 7·— до 7·50; конюшина червона 70·— до 80·—; біла 90·— до 100·—; шведска 65·— до 75·—; кмен —·— до —·—; аниж —·— до —·—; кукурудза стара 5·90 до 6·—; нова 4·90 до 5·—; хміль —·— до —·—; спіритус —·— до —·—

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 19 марта. Вчера рано прибув тут мін. Векерле, був в полудне на авдіенції у Є. Вел. Цїсаря а по полудни відїхав назад до Будапешту.

Поля 19 марта. Приїхав тут мінїстер просьвіти Мадєйский з женою і виїхав дальше до Люзін-Пікольо.

Прага 19 марта. Сеї ночи помер тут професор ботанїки при університетї, Др. Адольф Вайс.

Бїлград 19 марта. Тутешні часописи оголошують ухвалу епіскопского синоду, котрий уневажнює даний помершим митрополитом Теодозиєм розвід родичам короля і заявляє, що заключене давнїйше супружество єсть правосильне. Сподївають ся тут приїзду королевої Наталії підчас великодних сьвят.

Париж 19 марта. Сенат відкинув предложенє в справі основаня мінїстерства для кольоній, хоч президент мінїстрів промавляв за тим предложенєм. Предсїдателї републиканьских ґруп заявили, що ся ухвала не єсть вимірена против кабінету. Казимир Періє заявив тогди, що не міг би остатись на своїм становищи, коли-б сенат не ухвалив єму вотум довіря і длятого просив о скликанє сенату на нинї.

Брукселя 19 марта. Нинї має тут приїхати король, щоби нарадитись з мінїстрами над теперішним положенєм.

Букарешт 19 марта. Позаяк правительство заказало всяку манїфестацию, а полїция предприняла всякі міри осторожности, збори лїбералів не відбули ся і зібрані розійшли ся спокійно.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 червня 1893, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 01	10·41	5 26	11·11	7·36	—
Підволочиск	6 44	3 20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·54	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6 36	—	10·36	3·31	10·56	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	8 01
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять з

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 08	6·01	6·36	9·41	9·35	—
Підволочиск	2 48	10 02	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2 34	9·46	9·21	5·55	—	—
Черновець	10 10	—	7·11	7.59	12 51	—
Стрия	—	—	1·08	9·06	9·52	2·38
Белзця	—	—	8·16	5·26	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника львівского він різнить ся о 35 мінут від середно-европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

кликнув він, коли чимчасом Нурмагаль безсильно опустилась до его ніг.

Відтак, подаючи кинжал, відібраний у Джамі, она покірно сказала:

— Справдї, се я, Абу-Саід! Возьми! Докінчи! Але сим разом убий!

І она підставила свою грудь. Погляд же єї говорив єму о любови, котру она хоронила для нього о безмежній тузї, якої зазнавала від тої ночи, коли він перший раз стратив віру в неї.

Абу-Саід обняв єї і притиснувши до грудий, мов дитину, котру хотять втихомирити, поважно прошептав:

— То ти не проклинаєш мене? Не зважаючи на все, ти по давному любиш мене?

— Ще більше, царю!

Безумно пригорнувши єї до грудий, Абу-Саід підняв Нурмагаль на руки і ледви прикрипу розірваною одежію, поніс до своєї лодки. На березї, під деревами, осьвіченими промінем сходячого сонця, поет безжурно сьпівав....

Джамі того-ж дня дізнав ся, як скінчилась та історія.

Абу-Саід, що панував в Гератї, прикликав его до себе і просив, щоби жив в палатї.

Там зьвіздар Джамі, любитель вина Шираза, стратив свою страсть разом з молодостию. Він зробив ся розумним, ученим, поважаним поетом, о котрім перскі оповідачі кажуть, що коли він упокоїв ся в пізнім віцї, „цвитуча земля розкрила ся, як мушля, щоби приняти ту дивну перлину“.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.